

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 6 września 2012 r.
— Komisja Europejska przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-38/10) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
 Artykuł 49 TFUE — Przepisy podatkowe — Przeniesienie
 domicylu podatkowego — Przeniesienie aktywów —
 Natychmiastowe opodatkowanie podatkiem wyjściowym)**

(2012/C 355/02)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, G. Braga da Cruz i P. Guerra e Andrade, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes i J. Menezes Leitão, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Danii (przedstawiciel: C. Vang, pełnomocnik), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: C. Blaschke i K. Petersen, pełnomocnicy), Królestwo Hiszpanii (przedstawiciele: M. Muñoz Pérez i A. Rubio González, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues i N. Rouam, pełnomocnicy), Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: C. Wissels i M. de Ree, pełnomocnicy), Republika Finlandii (przedstawiciel: J. Heliskoski, pełnomocnik), Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk i S. Johannesson, pełnomocnicy), Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: S. Hathaway i A. Robinson, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naruszenie art. 49 TFUE i art. 31 EOG — Przepisy podatkowe, na mocy których spółki rezygnujące z rezydencji podatkowej w Portugalii lub przenoszące aktywa do innego państwa mają obowiązek natychmiastowego uiszczenia podatku wyjściowego

Sentencja

1) *Poprzez przyjęcie i utrzymanie w mocy art. 76 A i 76 B Código do Imposto sobre o Rendimento das Pessoas Colectivas (kodeksu podatku dochodowego od osób prawnych) — mających zastosowanie do przypadku przeniesienia przez portugalską spółkę siedziby statutowej i faktycznego zarządu do innego państwa członkowskiego lub do przypadku przeniesienia przez spółkę*

niebędącą rezydentem Portugalii części lub całości aktywów przydzielonych położonemu w Portugalii stałemu zakładowi z Portugalii do innego państwa członkowskiego — które przewidują natychmiastowe opodatkowanie cichych rezerw związanych z danymi aktywami, lecz nie przewidują go w odniesieniu do cichych rezerw wynikających z operacji czysto krajowych, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 49 TFUE.

- 2) *W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.*
- 3) *Republika Portugalska zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 80 z 27.3.2010.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 11 września 2012 r.
**(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
 złożony przez Symvoulio tis Epikrateias — Grecja) —
 Nomarchiaki Aftodioikisi Aitolokarnanias i in. przeciwko
 Ypourgos Perivallontos i in.**

(Sprawa C-43/10) ⁽¹⁾

**(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywy 85/337/EWG,
 92/43/EWG, 2000/60/WE i 2001/42/WE — Wspólnotowe
 działanie w dziedzinie polityki wodnej — Przekierowanie
 biegu rzeki — Pojęcie „terminu” dla ustanowienia planów
 gospodarowania wodami dla obszarów dorzeczy)**

(2012/C 355/03)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Nomarchiaki Aftodioikisi Aitolokarnanias, Dimos Agriniou, Dimos Oiniádon, Emporiko kai Viomichaniko Epimelitirio Aitolokarnanias, Enosi Agrotikon Synetairismon Agriniou, Aitoliki Etaireia Prostatias Topiou kai Perivallontos, Elliniki Ornithologiki Etaireia, Elliniki Etaireia gia tin prostatias tou Perivallontos kai tis Politistikis Klironomias, Dimos Mesologiou, Dimos Aitolikou, Dimos Inachou, Topiki Enosi Dimon kai Koinotiton Nomou Aitolokarnanias, Pagkosmio Tameio gia tin Fysi WWF Ellas

Strona pozwana: Ypourgos Perivallontos, Chorotaxias kai Dimosion ergon, Ypourgos Esoterikon, Dimosias Dioikisis kai Apokentrosis, Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon, Ypourgos Anaptysis, Antagonistikotitas kai Naftilias, Ypourgos Agrotikis Anaptysis kai Trofimon, Ypourgos Politismou

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Symvoulío tis Epikrateias — Wykładnia dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327, s. 1) — Roboty mające na celu przekierowanie biegu rzeki — Pojęcie terminu dla ustanowienia planów gospodarowania wodami dla obszarów dorzeczy w rozumieniu art. 13 ust. 6 dyrektywy

Sentencja

1) Wykładni art. 13 ust. 6 i art. 24 ust. 1 dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej należy dokonywać w ten sposób, że wyznaczają one odpowiednio dzień 22 grudnia 2009 r. jako datę upływu terminu udzielonego państwom członkowskim na opublikowanie planów gospodarowania wodami w dorzeczach i dzień 22 grudnia 2003 r. jako najpóźniejszą datę upływu terminu na transpozycję przez państwa członkowskie tej dyrektywy, w szczególności jej art. 3-6, 9, 13 i 15.

2) Wykładni dyrektywy 2000/60 należy dokonywać w ten sposób, że:

— nie stoi ona zasadniczo na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który zezwala, przed dniem 22 grudnia 2009 r., na transfer wody z jednego dorzecza do innego lub z jednego obszaru dorzecza do innego bez uprzedniego przyjęcia przez właściwe organy krajowe planów gospodarowania wodami dla odnośnych obszarów dorzeczy;

— taki transfer nie może poważnie zagrażać osiągnięciu celów wyznaczonych przez tę dyrektywę;

— niemniej jednak wspomniany transfer w zakresie, w jakim może powodować niekorzystne dla wody skutki takie jak wymienione w art. 4 ust. 7 tej dyrektywy, może zostać zatwierdzony, przynajmniej jeśli spełnione są przesłanki, o których mowa w lit. a)-d) tego przepisu; oraz

— niemożność zaspokojenia przez zasoby wodne zawarte w docelowym dorzeczu lub obszarze dorzecza jego zapotrzebowania na wodę pitną, do produkcji energii lub do nawadniania nie stanowi warunku koniecznego, aby taki transfer wody był zgodny z tą dyrektywą, o ile spełnione są wymienione wcześniej przesłanki.

3) Zatwierdzenie przez parlament krajowy planów gospodarowania wodami w dorzeczach, takich jak plany sporne w postępowaniu przed sądem krajowym, bez przeprowadzenia procedur informowania, konsultacji i udziału społeczeństwa, nie wchodzi w zakres stosowania art. 14 dyrektywy 2000/60, a w szczególności art. 14 ust. 1.

4) Wykładni dyrektywy Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmienionej dyrektywą 2003/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 maja 2003 r., a w szczególności art. 1 ust. 5 tej dyrektywy, należy dokonywać w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona ustawie takiej jak ustawa 3481/2006 przyjęta przez parlament grecki w dniu 2 sierpnia 2006 r., która zatwierdziła projekt częściowego przekierowania wód rzeki taki jak projekt sporny w postępowaniu przed sądem krajowym w oparciu o ocenę oddziaływania na środowisko dla tego projektu stanowiącą podstawę decyzji administracyjnej wydanej po przeprowadzeniu postępowania zgodnego z przewidzianymi w tej dyrektywie obowiązkami poinformowania i udziału społeczeństwa, pomimo że w postępowaniu sądowym stwierdzona została nieważność tej decyzji, o ile ustawa ta stanowi szczególnie akt ustawodawczy, tak iż cele tej dyrektywy mogą być osiągnięte w procesie ustawodawczym. Do sądu krajowego należy zbadać, czy obie te przesłanki zostały spełnione.

5) Projekt częściowego przekierowania wód rzeki taki jak projekt sporny w postępowaniu przed sądem krajowym nie powinien być uznany za plan lub program wchodzący w zakres stosowania dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko.

6) Obszary wymienione w krajowym wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przekazany Komisji na podstawie art. 4 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory i następnie ujęte w wykazie terenów mających znaczenie dla Wspólnoty przyjętym decyzją Komisji 2006/613/WE z dnia 19 lipca 2006 r. przyjmującą na mocy dyrektywy Rady 92/43/EWG wykaz podlegających ochronie terenów śródziemnomorskiego regionu biogeograficznego mających znaczenie dla Wspólnoty były objęte, po notyfikacji tej decyzji zainteresowanemu państwu członkowskiemu, zakresem ochrony przewidzianym w tej dyrektywie, jeszcze zanim wspomniana decyzja została opublikowana. W szczególności, po takiej notyfikacji, zainteresowane państwo członkowskie było również zobowiązane podjąć środki ochronne przewidziane w art. 6 ust. 2-4 tej dyrektywy.

7) Wykładni dyrektywy 92/43, a w szczególności jej art. 6 ust. 3 i 4, należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie temu, aby na realizację projektu przekierowania wód, który nie jest konieczny dla zachowania obszaru specjalnej ochrony lub bezpośrednio z zachowaniem go związany, ale który może na ten obszar specjalnej ochrony w istotny sposób oddziaływać, wydane zostało pozwolenie, jeśli brak jest informacji lub wiarygodnych i aktualnych danych dotyczących pectwa występującego na tym obszarze.

8) Wykładni dyrektywy 92/43 należy dokonywać w ten sposób, że powody przyjęcia projektu przekierowania wód, związane po pierwsze, z nawadnianiem i, po drugie, z zapotrzebowaniem na wodę pitną, mogą stanowić nadrzędny interes publiczny uzasadniający realizację przedsięwzięcia wywierającego negatywny wpływ na integralność terenów, których ono dotyczy. Jeżeli przedsięwzięcie to narusza integralność terenu mającego znaczenie dla Wspólnoty obejmującego typ siedliska przyrodniczego lub zamieszkanego przez gatunek o znaczeniu priorytetowym, jego

realizacja może co do zasady być uzasadniona względami związanymi z zapotrzebowaniem na wodę pitną. Natomiast nawadnianie nie należy, co do zasady, do względów odnoszących się do zdrowia ludzkiego i bezpieczeństwa publicznego, uzasadniających przedsięwzięcie takie jak projekt sporny w postępowaniu przed sądem krajowym.

- 9) Zgodnie z dyrektywą 92/43, a w szczególności z jej art. 6 ust. 4 akapit pierwszy zdanie pierwsze, dla ustalenia, czy środki kompensujące są odpowiednie, należy wziąć pod uwagę zasięg przekierowania wód i zakres prac, którego ono wymaga.
- 10) Dyrektywa 92/43, a w szczególności jej art. 6 ust. 4 akapit pierwszy, interpretowana w świetle celu polegającego na zrównoważonym rozwoju, ustanowionego w art. 6 WE, zezwala w odniesieniu do obszarów wchodzących w skład sieci Natura 2000 na przekształcenie naturalnego ekosystemu rzeczny w stworzony przez człowieka ekosystem rzeczny i jeziorny, o ile spełnione są przesłanki określone w tym przepisie dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 100 z 17.4.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Döhler Neuenkirchen GmbH przeciwko Hauptzollamt Oldenburg

(Sprawa C-262/10) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 204 ust. 1 lit. a) — Procedura uszlachetniania czynnego — System zawiesznień — Powstanie długu celnego — Niewykonanie obowiązku przedstawienia rozliczenia procedury w przewidzianym terminie)

(2012/C 355/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Döhler Neuenkirchen GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Oldenburg

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Bundesfinanzhof — Wykładnia art. 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 302, s. 1) i art. 859 pkt 9 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z

dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 (Dz.U. L 253, s. 1), zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 993/2001 (Dz.U. L 141, s. 1) — Naruszenie obowiązku przedstawienia w wyznaczonym terminie rozliczenia procedury uszlachetniania czynnego — Dopuszczalność powstania długu celnego w zakresie całości towarów korzystających z reżimu uszlachetniania jako sankcja stosowana przy tym uchybieniu

Sentencja

Artykuł 204 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 648/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 kwietnia 2005 r. powinien być interpretowany w ten sposób, że naruszenie obowiązku przedstawienia urzędowi nadzorującemu rozliczenia procedury w ciągu 30 dni po wygaśnięciu terminu zakończenia procedury, przewidzianego w art. 521 ust. 1 akapit pierwszy tiret pierwsze rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 214/2007 z dnia 28 lutego 2007 r., prowadzi do powstania długu celnego w zakresie całości przywożonych towarów podlegających rozliczeniu, włącznie z towarami powrotnie wywiezionymi poza obszar Unii Europejskiej, o ile warunki określone w art. 859 pkt 9 owego rozporządzenia nr 2454/93 są uważane za niespełnione.

(¹) Dz.U. C 246 z 11.9.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 września 2012 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Eurogate Distribution GmbH przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt

(Sprawa C-28/11) (¹)

(Wspólnotowy kodeks celny — Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 — Artykuł 204 ust. 1 lit. a) — Procedura składu celnego — Powstanie długu celnego z powodu niewykonania obowiązku — Spóźnione wpisanie w ewidencji towarowej informacji dotyczących wyprowadzenia towaru ze składu celnego)

(2012/C 355/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Eurogate Distribution GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt